

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2019 r.,

sprawy M. G.

skazanego z art. 59 ust. 2 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 kwietnia 2019r., sygn. akt II AKa (...)

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 13 listopada 2018 r., sygn. akt

II K (...)

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Obrona składając skargę w imieniu M. G. tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa materialnego i procesowego, których miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko współmierności wymiaru kary wymierzonej przez Sąd Odwoławczy. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 523§1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu niewspółmierności kary.

W kasacji podniesiono, od strony materialnej i procesowej – pkt a i b – co do zasady, ten sam zarzut, wadliwej, zdaniem obrony, oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, którego popełnienie przypisano skazanemu. W pkt c kasacji postawiono natomiast wprost niedopuszczalny w tym postępowaniu zarzut rażącej niewspółmierności kary.

Nie można nie dostrzec tego, że kwestią stopnia społecznej szkodliwości przypisanych czynów zajmowały się w uzasadnieniach swych wyroków Sądy obu instancji. Sąd Odwoławczy dostrzegając okoliczności przedmiotowe sprawy (zwłaszcza ilość i rodzaj narkotyków, które udzielał skazany), przyjął że można je uznać za wypadek mniejszej wagi z art. 59 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Jednocześnie jednak wprost stwierdził, że kara wymierzona za ten czyn powinna oscylować w górnych granicach ustawowego zagrożenia, co i tak doprowadziło przecież do istotnego złagodzenia wymierzonej kary pozbawienia wolności. Sądy obu instancji zgodnie i trafnie przyjęły, że przeciwko przyjęciu, iż przypisane czyny charakteryzują się niskim stopniem społecznej szkodliwości przemawia zarówno okoliczność, że skazany udostępniał narkotyki osobom małoletnim, jak i jego wielokrotna karalność (7 skazań – karta karna k.405), a co za tym idzie, niepoprawność i brak podatności na resocjalizację.

Z jednej więc strony Sąd Odwoławczy przyjął, że społeczna szkodliwość przypisanego czynu nie jest znikoma, a więc nie naruszył art. 1 § 2 k.k., z drugiej zaś strony odwołał się do kryteriów wskazanych w art. 115 § 2 k.k. – rodzaju i charakteru naruszonego dobra, sposobu i okoliczności popełnienia czynu, postaci zamiaru, motywacji sprawcy – a więc nie naruszył i tego przepisu.

W tej sytuacji, zarzuty podniesione w kasacji ocenić należy jako oczywiście bezzasadne.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

